

тѣхъ... Сѣки чувствоваше, че животътъ му зависи сега отъ волята на военния съвѣтъ, единствененъ съдия, и безапелационенъ.

Осжденитѣ възстанници, карани отъ други четворица, минахъ прѣзъ срѣдъ укрѣплението и се спуснахъ по сипея въ долчината.

— Закарайте и циганина тамъ! извика Огняновъ.

Послѣ тихо даде нѣкакви наставления на десетника си, който също се спуснахъ подиръ другитѣ.

Лобното мѣсто бѣше една влажна и зелена усойка, изъ която къркаше малка баричка. Отвредъ почти сипеи и брѣгове. Огняновото укрѣпление се нахождаше на връха на западния. Възстанниците се бѣхъ навалили да гледатъ отъ тамъ на екзекуцията.

Отъ лѣво на баричката стърчеше единъ джбъ, на половина изсушенъ отъ устрелъ на мълнии.

Двама възстанници най-напрѣдъ заведохъ циганина при дървото, распасахъ му чървения поясъ и го вързахъ за дънера.

Ужасътъ бѣше сковалъ устата на нещастника. Крѣвъ потече отъ поцуканитѣ му устни.

Не далеко, до брѣга, стояхъ четворицата други осждени: тѣ очаквахъ своя редъ. Скотски ужасъ бѣ обезобразилъ чъртитѣ имъ.

Марчевъ извика:

— Доведете ги тука и тѣхъ!

Осжденитѣ потеглихъ на самъ. На трима се приплетохъ краката, та вардачитѣ имъ ги хванахъ подъ мишници и ги доведохъ до мѣстото, дѣто заржча десетникътъ.

Марчевъ ги нареди на десетъ раскрача расстояние отъ вързания циганинъ... Вѣроятно, за да присѣтствуватъ по-отблизо на страшното зрѣлище, което слѣдъ малко и тѣ щѣхъ да дадѣтъ на другаритѣ си възстанници, натрупани на връха на яра.